

Combating Technology-Related Crime: A Case Study of Joint Public Fraud by Impersonating Others or Call Center Cases

Piangjit Tanticharatwarodom^{1*} Kiitimasak Piaryok²

Received: 25-07-2025, Revised: 06-10-2025, Accepted: 17-10-2025

Abstract

This article aims to 1) study and analyze the issues surrounding the enforcement of laws, 2) explore ways to amend and improve the law to align with existing problems, and 3) create new legal measures to combat those involved in joint public fraud by impersonating others or in call center (Call Center) cases. The study found that combating offenders involved in joint public fraud by impersonating others or call center fraud requires legal measures to increase the authority of law enforcement officers, enabling them to have more opportunities for arrests and reducing the benefits for offenders. Increasing the opportunity for arresting offenders in technology-related criminal cases can be achieved by establishing new criminal offenses for conspiracy or aiding in technology-related crimes, with penalties equal to the primary offense. Courts should also have the discretion to reduce sentences in cases where offenders provide important and valuable information in combating technology-related crimes. Moreover, authorities should be empowered to investigate using special methods such as undercover operations, special investigations, wiretapping, and surveillance of communications via applications. A central coordinating agency should be established to facilitate cooperation among all involved agencies. To reduce the financial benefits of crime, focus should be placed on seizing assets related to the crimes. Law enforcement officers involved in investigations or arrests should be given the authority to confiscate assets related to criminal activities. Measures such as civil asset forfeiture and the seizure of specific property should be applied alongside the confiscation of assets.

Keywords: Technology-Related Crime; Call Center; Public Fraud

¹ Faculty of Humanities and Social Sciences, Phuket Rajabhat University

² Deputy Superintendent 4, Royal Thai Police Special Branch Police Bureau 1

* Corresponding author, E-mail address: piangjit.t@pkru.ac.th

การปราบปรามผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ศักยภาพ คดีร่วมกัน ฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือคัลเซ็นเตอร์

เพียงจิต ตันติจรัสโรตม^{1*} กิตติศักดิ์ เปียยก²

วันรับบทความ: 25-07-2025, วันแก้ไขบทความ: 06-10-2025, วันตอบรับบทความ: 17-10-2025

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย 2) เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไข การพิจารณาปรับปรุงกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหา 3) เพื่อการสร้างมาตรการทางกฎหมายใหม่มาใช้ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คัลเซ็นเตอร์ (Call Center) ผลการศึกษาพบว่า การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คัลเซ็นเตอร์ (Call Center) ต้องกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจให้เจ้าพนักงานสามารถเพิ่มโอกาสการจับกุม และลดผลประโยชน์ของผู้กระทำความผิด การเพิ่มโอกาสการจับกุมผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี สามารถดำเนินการโดยการบัญญัติกฎหมายเพิ่มฐานความผิด ในความผิดฐานสมคบหรือสนับสนุนการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยให้ระวางโทษเท่าตัวการในการกระทำความผิด และควรบัญญัติให้ศาลใช้ดุลพินิจในการลดโทษ กรณีผู้กระทำความผิดที่ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และควรเพิ่มอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ในการสืบสวนโดยใช้วิธีพิเศษ อาทิ การอำพราง (Under Cover) การสืบสวนสอบสวนพิเศษโดยการดักฟัง และการสอดส่องการสื่อสารทางโปรแกรมประยุกต์ และควรจัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อทำหน้าที่ประสานงานกับทุกหน่วยงาน การลดผลประโยชน์ด้านทรัพย์สินควรมุ่งเน้นในการตัดผลประโยชน์ทางทรัพย์สิน จึงควรเพิ่มอำนาจให้เจ้าพนักงานผู้สืบสวน หรือผู้จับกุมสามารถตรวจยึดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องจากการกระทำความผิดและควรนำมาตรการรับทรัพย์สินทางแพ่งและการรับทรัพย์สินมูลค่ามาใช้ประกอบกับการรับทรัพย์สินแบบเฉพาะเจาะจง

คำสำคัญ อาชญากรรมทางเทคโนโลยี; คัลเซ็นเตอร์; ฉ้อโกงประชาชน

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

² รองผู้กำกับการ 4 กองบังคับการตำรวจสันติบาล 1

* ผู้ประพันธ์บรรณกิจ, ติดต่ออีเมล: piangjit.t@pkru.ac.th

บทนำ

คดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) เป็นคดีที่สำคัญมากที่สุดของประเทศไทย จากสถิติคดีอาญาเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เฉพาะคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ระหว่าง 1 มีนาคม 2565 ถึง 28 กุมภาพันธ์ 2566 มีการรับแจ้งคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีสูงถึง 209,059 คดี เป็นคดีหลอกลวงฉ้อโกงสูงถึง 189,875 คดี หรือคิดเป็นร้อยละ 90.8 (Nakfon, 2023) นับได้ว่าอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นปัญหาที่ต้องดำเนินการเร่งรัดในการปราบปราม ซึ่งหากปล่อยปละละเลยจะทำให้เกิดผลเสียต่อประชาชนและประเทศชาติ ซึ่งอาชญากรรมที่กระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นมนุษย์ที่มีเหตุผลในการเลือกที่จะกระทำความผิดหรือไม่กระทำความผิดอาชญากรรมจะคิดวิเคราะห์ โดยมีหลักการและมีเหตุผล โดยอาชญากรคิดว่าหากอาชญากรตัดสินใจที่จะกระทำความผิดแล้วเขาต้องได้รับผลประโยชน์คาดหวัง (Expected Gain) จำนวนเท่าใด การลงโทษคาดหวัง (Expected Punishment) เป็นเท่าใด และหากถูกจับกุมแล้วเขาสูญเสียประโยชน์เท่าใด หากอาชญากรเห็นว่าผลประโยชน์คาดหวัง (Expected Benefits) ที่เขาได้รับน้อยกว่าต้นทุนคาดหวัง (Expected Costs) ที่เขาต้องลงทุน อาชญากรเหล่านี้ก็จะเลือกที่ไม่กระทำความผิด แต่หากเขาคิดว่าหากตัดสินใจที่จะกระทำความผิดแล้วเขาได้รับผลประโยชน์คาดหวังสูงกว่าต้นทุนคาดหวัง เขาก็เลือกที่จะกระทำความผิด ปัจจุบันอาชญากรคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบมีการทำงานเป็นเครือข่ายองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ที่มีการแบ่งสายงานบังคับบัญชาเป็นลำดับชั้น แบ่งหน้าที่ในการกระทำความผิดอย่างชัดเจน โดยแต่ละคนในองค์กรอาจไม่รู้จักรักกัน แต่ทุกคนทำหน้าที่ตามคำสั่งของหัวหน้าองค์กรหรือนายทุน มีระบบหน้าที่ชัดเจน เริ่มตั้งแต่ นายทุน ผู้วางแผน ผู้จัดทำระบบในการหลอกลวง ผู้ดูแลระบบ ผู้จัดหาข้อมูล ผู้ทำการหลอกลวง ด้านการเงินมีบุคคลติดต่อหาผู้รับจ้างเปิดบัญชีบุคคลทำธุรกรรมทางการเงิน ผู้รวบรวมเงิน ผู้นำเงินเข้าสู่ระบบการเงิน โดยหัวหน้าองค์กร นายทุนไม่ได้ลงมือกระทำความผิดเองเป็นเพียงผู้สั่งการ อีกทั้งไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี การดำเนินการต่าง ๆ จึงรวดเร็วเป็นความลับ รู้กันเฉพาะในบรรดาผู้ร่วมกระทำความผิด และมีการตัดความเชื่อมโยง เพื่อไม่ให้สืบสวนถึงตัวหัวหน้าองค์กร หรือนายทุน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดในเรื่องการควบคุมอาชญากรรม การดำเนินคดี และการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ตามหลักทฤษฎีว่าด้วยการให้ความยุติธรรมทางอาญานั้นมี 2 ทฤษฎี ที่แต่ละประเทศนำมาใช้ กล่าวคือทฤษฎีกระบวนการยุติธรรม (The Due Process Model) และทฤษฎีควบคุมอาชญากรรม (The Crime Control Model) (Buacharoen et al., 2011)

1) ทฤษฎีกระบวนการยุติธรรม (The Due Process Model)

เป็นทฤษฎีที่มีรูปแบบที่ยึดกฎหมายเป็นสำคัญโดยเน้นหนักในหลักกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลว่าคนจะผิดได้ต้องผ่านการตัดสินของศาลการดำเนินคดีจะต้องกระทำลงไปโดยมิให้ผิดพลาดได้ไม่มีอคติและไม่ใช้อำนาจในทางที่ผิดผู้บริสุทธิ์จะต้องได้รับการคุ้มครองผู้กระทำผิดก็ควรได้รับการลงโทษ แนวความคิดนี้ยึดถือหลักกฎหมายหรือหลักนิติธรรม (Rule of Law) มากกว่าการควบคุมอาชญากรรม ทฤษฎีนี้จึงไม่ยอมรับการได้พยานหลักฐานที่เจ้าพนักงานได้มาจากการกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย

2) ทฤษฎีควบคุมอาชญากรรม (The Crime Control Model)

การควบคุมปราบปรามอาชญากรรมเป็นหน้าที่ที่สำคัญของรัฐ หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้แล้วความไม่เคารพต่อกฎหมายก็จะเพิ่มมากขึ้น เกิดการละเมิดสิทธิต่อสุจริตชน และผลประโยชน์จะถูกล่วงละเมิด เกิดความไม่สงบเรียบร้อยต่อชีวิตและทรัพย์สิน ทฤษฎีนี้มุ่งการควบคุมอาชญากรรมเป็นสำคัญโดยเน้นหนักและเข้มงวดกับการควบคุมปราบปรามอาชญากรรมอย่างเต็มที่ ส่วนเรื่องของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นเรื่องรองลงไป

2. ทฤษฎีการลงโทษ

ศาสตราจารย์ Herbert L. Packer แห่งมหาวิทยาลัยแสตนฟอร์ด ได้วิเคราะห์ความคิดของนักปรัชญาในอดีตจำนวนมากและกล่าวถึงความหมายของการลงโทษว่าหมายถึง การใช้กฎหมายทำให้ผู้ที่ต้องรับโทษต้องประสบความยากลำบากหรือเหตุการณ์รูปแบบอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นสภาวะที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งนี้เพื่อเป็นไปตามผลแห่งการกระทำความผิดซึ่งได้กำหนดให้เป็นความผิดโดยกฎหมาย (Packer, 1968) นอกจากนี้ศาสตราจารย์ Herbert L. Packer ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษอาญาไว้ คือ เป็นกรณีที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นว่าการกระทำนั้นคุกคาม เป็นอันตรายร้ายแรงต่อการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม โดยมีลักษณะเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยของบุคคลและสังคม เช่น การฆ่าผู้อื่น การข่มขืน การใช้กำลังการประทุษร้าย โดยการลงโทษทางอาญาต้องทำให้การกระทำผิดนั้นลดน้อยลงแต่ไม่ทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคมลดน้อยลง โดยหากกำหนดเป็นความผิดอาญาแล้วจะสามารถบังคับใช้กฎหมายอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพในการสืบหาและจับกุมผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ กล่าวคือ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาต้องมีประสิทธิภาพในการพิสูจน์ความผิดและลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่ก่อให้เกิดภาระแก่การดำเนินกระบวนการจนเกินขอบเขตทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ ท้ายที่สุดไม่มีทางเลือกอื่นใดที่เหมาะสมกว่าการลงโทษทางอาญา

ลักษณะสำคัญของโทษโดยทั่วไปมีอยู่ 3 ประการ (Tingsaphat, 1982)

1) โทษต้องเป็นไปตามกฎหมาย หมายความว่า การจะลงโทษผู้ใดจะต้องมีกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำนั้นมิโทษและโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นจะต้องมีวิธีการและจำนวนโทษเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด หลักนี้เป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนอันมาจากภาษิตในภาษาละตินที่ว่า “Nulla Poena Sine Lege” หรือที่ภาษาไทยแปลว่า “ไม่มีโทษ ถ้าไม่มีกฎหมาย” ซึ่งหลักการนี้มีบัญญัติรับรองไว้ในประมวลกฎหมาย

อาญามาตรา 2 บรรคแรก ที่ว่า “บุคคลจะต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย”

2) โทษต้องเป็นไปโดยเสมอภาค หมายความว่า การลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดในฐานะใดฐานหนึ่งจะต้องกระทำโดยไม่เลือกปฏิบัติ ไม่ว่าผู้นั้นจะมีความแตกต่างกันในฐานะ สภาพแวดล้อมหรือปัจจัยอื่น ๆ เมื่อกระทำผิดฐานเดียวกันจะต้องได้รับโทษในอัตราเดียวกัน อย่างไรก็ตาม โทษต้องเป็นไปโดยเสมอภาคนี้ไม่จำเป็นต้องถึงขนาดที่ว่าทุกคนที่กระทำผิดฐานเดียวกัน ต้องรับโทษจำนวนเท่ากัน เพราะเป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดโดยคำนึงพฤติการณ์ หรือความร้ายแรงแห่งความผิดเป็นรายคดีไป

3) โทษเป็นเรื่องเฉพาะตัว หมายความว่า โทษนั้นเป็นเรื่องที่จะกระทำต่อตัวผู้กระทำความผิดโดยตรงเท่านั้น จะไม่มีการตกทอดไปยังทายาทดังเช่นสิทธิและหน้าที่อันเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินตามกฎหมายมรดก ดังนี้ เมื่อผู้กระทำความผิดถึงแก่ความตาย โทษจึงเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 38

3. แนวคิดการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีตามหลักนิติเศรษฐศาสตร์

ในทางนิติเศรษฐศาสตร์ บุคคลจะตัดสินใจกระทำความผิด หากประเมินว่าผลประโยชน์คาดหวัง (Expected Benefits) ของการกระทำความผิดสูงกว่าต้นทุนคาดหวัง (Expected Costs) ของการกระทำความผิด ซึ่งก็สอดคล้องกับทฤษฎีการเลือก (Choice Theory) และทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will Theory) ซึ่งมนุษย์มีเหตุผลในการเลือกการกระทำ จะเลือกกระทำในสิ่งที่ได้รับประโยชน์สูงสุด และมีต้นทุนและผลกระทบน้อยที่สุด ระบบการลงโทษที่เหมาะสมจึงต้องสามารถป้องปรามการกระทำความผิดโดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มต้นทุนคาดหวังของการกระทำความผิด และลดผลประโยชน์คาดหวังของการกระทำความผิด (Tangkitvanich et al., 2014)

4. การปราบปรามผู้กระทำความผิดโดยใช้มาตรการสืบสวนสอบสวนพิเศษ

องค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยี มีรูปแบบการดำเนินงานในลักษณะขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ที่มีการแบ่งสายงานบังคับบัญชาเป็นลำดับชั้น แบ่งหน้าที่ในการกระทำความผิดอย่างชัดเจน การสืบสวนองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยีจะใช้การสืบสวนแบบคดีอาญาทั่วไปนั้นอาจไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมีรูปแบบอาชญากรรมที่ซับซ้อน จึงยากในการสืบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน จึงจำเป็นต้องนำการสืบสวนสอบสวนพิเศษด้วยวิธีการอำพราง (Under Cover) และการสอดส่องการสื่อสารทางโปรแกรมประยุกต์ มาใช้ในชั้นสืบสวนจับกุม มาใช้เพื่อให้การสืบสวนปราบปรามองค์กรอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. แนวคิดการรับทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากกการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นการรับทรัพย์สินซึ่งเป็นโทษที่มีมาแต่โบราณกาล (Na Nakorn, 2004) มีลักษณะเป็นโทษแท้ คือริบ

ทรัพย์สินทั้งหมดของผู้กระทำความผิดเป็นการริบทรัพย์สินเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความผิด (La Confiscation Speciale) การริบทรัพย์สินเปลี่ยนลักษณะมาเป็นโทษปนกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย (Tingsaphat, 2003) การริบทรัพย์สินอาจกระทำเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลจากการกระทำความผิดของตน โดยริบสิ่งที่ได้มาในการกระทำความผิด ซึ่งมีลักษณะเป็นการลงโทษ หรืออาจริบทรัพย์สินที่บุคคลมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งมีลักษณะเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยเพราะยังไม่มีมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น การริบทรัพย์สินอาจเป็นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา หรือเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นโดยเฉพาะก็ได้ และอาจเป็นการริบโดยเด็ดขาด หรือเป็นการริบที่อยู่ในดุลพินิจศาลก็ได้

6. คดีคอลเซ็นเตอร์

คดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) เป็นลักษณะของอาชญากรรมที่ถือได้ว่าเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติอย่างแท้จริง “อาชญากรรมข้ามชาติ” หมายถึงการกระทำความผิดทางอาญาที่ได้กระทำลงมากกว่าในหนึ่งประเทศ หรือมีส่วนหนึ่งส่วนใดของการกระทำความผิดหรือผลกระทบเกี่ยวข้องตั้งแต่ 2 ประเทศขึ้นไป โดยคนไทยเริ่มถูกแก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกหลวงเมื่อประมาณปลายปี พ.ศ.2551 และปัจจุบันเพิ่มจำนวนเหยื่อมากขึ้นและความเสียหายต่อรายมากขึ้น แก๊งคอลเซ็นเตอร์มีการปรับเปลี่ยนวิธีการในการกระทำความผิดอย่างต่อเนื่อง ในอดีตผู้กระทำความผิดได้ใช้วิธีการโทรศัพท์หลอกหลวงโดยผ่านระบบโทรศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต หรือ วีโอไอพี (VOIP : Voice Over Internet Protocol) โทรเข้าโทรศัพท์มือถือหรือหมายเลขโทรศัพท์พื้นฐาน (โทรศัพท์บ้าน) ของเหยื่อหรือผู้เสียหาย โดยอ้างตัวเป็นเจ้าของหน้าที่ธนาคารหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วแต่จะอ้าง เพื่อข่มขู่ให้เหยื่อตกใจกลัวจะต้องถูกดำเนินคดีหรือถูกอายัดบัญชีธนาคารหรือถูกตรวจสอบ เมื่อเหยื่อหลงเชื่อ จะทำตามที่ถูกคนร้ายเสนอความช่วยเหลือโดยไปทำธุรกรรมทางการเงินในบัญชีเงินฝากของตนเองจนเงินสด ในบัญชีธนาคารของเหยื่อโอนไปเข้าบัญชีธนาคารของกลุ่มคนร้ายที่เปิดรองรับไว้ แล้วใช้บัตรเอทีเอ็มถอนเงินออกไปในทันที โคร่งขายของกลุ่มองค์กรอาชญากรรมดังกล่าวมีลักษณะแผนประทุษกรรมโดยแบ่งหน้าที่กันทำอย่างชัดเจน ซึ่งคนร้ายแต่ละคนจะได้รับค่าตอบแทนแตกต่างกันออกไปตามระดับของตำแหน่งและหน้าที่ สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มศูนย์โทรศัพท์ หรือคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) จะเริ่มจากพนักงานโทรศัพท์สายที่ 1 จะอ้างถึงการกระทำของเหยื่อเป็นความผิดตามกฎหมายไทยและจะถูกจับกุมดำเนินคดี พนักงานโทรศัพท์สายที่ 2 จะหลอกหลวงเหยื่อว่าตนเองเป็นเจ้าของหน้าที่จะพูด ในลักษณะยัดเยียดความผิดให้กับเหยื่อจะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย โดยในการดำเนินคดีนั้นจะต้องมีการตรวจสอบเงินในบัญชีธนาคารและทำการตรวจยึดหรืออายัดทรัพย์สินของเหยื่อ และพนักงานโทรศัพท์สายที่ 3 เป็นเจ้าหน้าที่ในระดับสูงในหน่วยงานนั้น สามารถช่วยเหลือไม่ให้ถูกตรวจยึดหรืออายัดทรัพย์สินได้ แต่เหยื่อจะต้องดำเนินการตามที่แจ้งให้ทำธุรกรรมทางการเงิน ตามลำดับจนมีการกระทำความผิดสำเร็จ กลุ่มที่ 2 กลุ่มจัดหาบัญชีธนาคาร หรือ Internet Banking (หน้าม้าเปิดบัญชี) มีหน้าที่ในการจัดหาและรวบรวมบัญชีธนาคาร บัตรเอทีเอ็ม และซิมการ์ดหมายเลขโทรศัพท์ ของคนไทย เพื่อใช้เป็นบัญชีธนาคารสำหรับรับโอนเงินที่ได้จากการหลอกหลวงผู้เสียหาย กลุ่มที่ 3 กลุ่มม้าถอนเงิน หรือ ATM Driver (หน้าม้าถอนเงิน)

มีหน้าที่ในการถอนเงินโดยใช้บัตรเอทีเอ็ม ซึ่งจะได้รับบัตรเอทีเอ็มมาจากกลุ่มจัดหาบัญชีธนาคาร กลุ่มที่ 4 กลุ่มจัดการทางการเงิน หรือ กลุ่มโพงก๊วน มีหน้าที่ส่งเงินต่อไปให้กับเจ้าของคอลเซ็นเตอร์หรือระดับหัวหน้ากลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มผู้บริหาร หรือผู้ควบคุมการทำงาน (Boss) มีหน้าที่ในการควบคุมและสั่งการการกระทำ ความผิดของกลุ่มคนร้าย ปัจจุบันผู้กระทำความผิดได้มีการส่งข้อความโดยใช้เครื่องซิมบ็อก หรือการส่งข้อความหาเหยื่อจำนวนมากในเวลาเดียวกัน เพื่อเป็นการข่มขู่เหยื่อและให้เหยื่อกดเข้าไปในลิงค์ อันเป็นมาตรการเชิงรุกของแก๊งคอลเซ็นเตอร์ หากเหยื่อรายใดกลัว หรือกดลิงค์ แก๊งคอลเซ็นเตอร์จะโทรศัพท์ไปหาและทำการข่มขู่ เช่นเดียวกับวิธีการเดิม

กรอบในการวิเคราะห์

ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย แนวทางการแก้ไข การพิจารณาปรับปรุงกฎหมาย ให้มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหา เพื่อการสร้างมาตรการทางกฎหมายใหม่มาใช้ในการปราบปราม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) โดยค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และมาตรการทางกฎหมายในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เฉพาะคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) และนำข้อค้นพบจากการวิจัยหา มาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

ผลการวิเคราะห์

ปัญหาทางกฎหมายที่สำคัญในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือคดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) ของไทย ซึ่งการดำเนินคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีในประเทศไทยนั้น การแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสืบสวนสอบสวนเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งกฎหมายไทยมิได้มีบทบัญญัติที่กำหนดมาตรการสืบสวนสอบสวนพิเศษไว้สำหรับ ความผิดร้ายแรงที่กระทำในลักษณะรูปแบบองค์กรอาชญากรรมแต่อย่างใด จึงเป็นการยากที่ผู้สืบสวนและ ผู้สอบสวนจะแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานที่เพียงพอจนสามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด อาชญากรรมทางเทคโนโลยีรายสำคัญ ตัวการใหญ่ หรือผู้มีอิทธิพลได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงไม่สามารถขยาย ผลในการจับกุมตัวการหรือนายทุนที่แท้จริงได้ และแม้จะจับกุมได้ แต่ตัวการใหญ่ในองค์กรอาชญากรรมทาง เทคโนโลยีสามารถต่อสู้อย่างคึกคักจนหลุดพ้นจากการลงโทษไปได้ ดังนั้น การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดี ร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือคดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) นั้น รัฐต้องเพิ่มต้นทุน คาดหมายให้กับอาชญากร เมื่ออาชญากรเห็นว่าต้นทุนคาดหมายมีสูงกว่าผลประโยชน์คาดหมาย อาชญากรจะ ไม่เลือกที่จะกระทำความผิด ในการเพิ่มต้นทุนคาดหมายต้นทุนของอาชญากรจะประกอบด้วย 2 องค์ประกอบคือ เพิ่มโอกาสในการจับกุมผู้กระทำความผิด (Costs) และเพิ่มขนาดของบทลงโทษ (Punishment) ปัจจุบัน

การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือคัลลเซ็นเตอร์ (Call Center) ยังมีสภาพปัญหา ดังนี้

1. ปัญหาการจับกุม

อาชกรรมทางเทคโนโลยีมีการกระทำความผิดได้อย่างรวดเร็วโดยอาศัยความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และสามารถกระทำความผิดได้ทุกพื้นที่ทั่วโลก การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปค่อนข้างล่าช้าและมีข้อจำกัดในการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น คัลลเซ็นเตอร์ (Call Center) เป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ มีการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย หรือมีการนำทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดไปเปลี่ยนแปลงในต่างประเทศ

1) ปัญหาการจับกุมผู้กระทำความผิด

ปัญหาอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นอาชญากรรมที่ให้ผลตอบแทนสูง โดยส่วนใหญ่นายทุนหรือผู้บงการสูงสุดนั้น จะหลีกเลี่ยงไม่เข้ามาใกล้ชิดกับศูนย์คอมพิวเตอร์ มีการกระทำการเพียงการคิดตกลงใจ การวางแผน เตรียมการและการสั่งการให้บุคคลในเครือข่ายหรือจ้างบุคคลอื่นให้ดำเนินการตามแผนการที่กำหนด เพื่อเป็นการตัดตอน (Cutout) จึงเป็นความยากลำบากของฝ่ายเจ้าหน้าที่ที่จะเฝ้าตรวจสอบและติดตามสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน ทำให้การสืบสวนจับกุม ผู้กระทำความผิด ส่วนใหญ่ที่มีการจับกุมจะเป็นเพียงบุคคลในระดับล่างขององค์กรเท่านั้น ประกอบกับการติดตาม ตรวจสอบ รวบรวมพยานหลักฐานโดยเทคนิคการสืบสวนพิเศษ ยังไม่มีกฎหมายรับรองและให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการติดตามตรวจสอบพฤติการณ์รวบรวมพยานหลักฐานในการสืบสวนสอบสวน แม้รัฐ

พยายามใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี อันเป็นการเพิ่มต้นทุนค่าเสียหาย โดยการเพิ่มโอกาสการจับกุมผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เช่น ไม่ว่ามูลคดีจะเกิดขึ้นที่ใด สามารถร้องทุกข์ดำเนินคดีได้ทุกพื้นที่ทั่วราชอาณาจักร มีการประสานงานกับประเทศต่างๆ แต่ตัวการใหญ่หรือสมาชิกสำคัญขององค์กรอาชญากรรม สามารถหลุดพ้นจากการจับกุม หรือพ้นการลงโทษไปได้ จึงต้องนำมาตราพิเศษทางกฎหมายที่สำคัญในการนำมาใช้ดำเนินการกับผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยสามารถนำมาตราทางกฎหมายมาใช้บังคับ อาทิ การดำเนินคดีในความผิดฐานอั้งยี่ หรือช้องโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 209 และมาตรา 210 มาใช้บังคับ อันเป็นการขยายความหมายของคำว่าตัวการและผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้ศาลตีความคำว่าตัวการและผู้สนับสนุนได้กว้างมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่จะใช้มาตรการนี้ได้ต้องมีประสิทธิภาพ ผู้ที่จะบังคับใช้กฎหมายในเรื่องนี้จะต้องมีการสืบสวนสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานมาก่อน เพื่อให้มีพยานหลักฐานรองรับแสดงพฤติการณ์ความเชื่อมโยงของบุคคลผู้ร่วมในการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง แต่สำหรับพยานที่ได้มานั้นต้องผ่านกระบวนการและวิธีการรวบรวมพยานหลักฐานที่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้พยานหลักฐานมีข้อจำกัดในการรับฟังพยานหลักฐาน ซึ่งพยานหลักฐานของกลุ่มเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีนั้นมีการดำเนินการในทางลับ

พยานหลักฐานโยกย้ายและถูกทำลายได้ง่าย ทำให้ไม่มีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานประกอบการดำเนินคดี การรวบรวมพยานหลักฐานจึงทำได้ยากและวิธีการได้มาซึ่งพยานหลักฐานนั้นอาจได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้พยานหลักฐานที่ได้มานั้นอาจถูกบทตัดพยานหลักฐานซึ่งไม่สามารถนำมาพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาได้ตามมาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากมีการเพิ่มโอกาสในการจับกุมผู้กระทำความผิด ก็จะสามารถทำลายเครือข่ายคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้อีกจำนวนมาก

2) ในการสืบสวนเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือกลุ่มเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่มีเหตุผล มุ่งผลประโยชน์ในด้านทรัพย์สินเป็นสำคัญ แต่กฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐเฉพาะในคดีที่มีการร้องทุกข์แล้วเท่านั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถดำเนินการสืบสวนเกี่ยวกับการทำธุรกรรมของกลุ่มเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีก่อนการร้องทุกข์ได้ ทำให้กลุ่มเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยี มีการโยกย้ายทรัพย์สิน เปลี่ยนสภาพทรัพย์สิน หรือทำให้ทรัพย์สินสูญหายไป ประกอบกับเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยี มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการบริหารจัดการทรัพย์สินเพื่อให้เกิดความซับซ้อนหรือมีการปกปิดมากขึ้น เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่มีการสืบสวนเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือการสืบสวนด้านการเงินของเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีและกฎหมายมิได้ให้อำนาจในการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ต้องสงสัยว่าเป็นเครือข่ายผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีก่อนมีการร้องทุกข์ ทำให้เมื่อมีการจับกุมเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมจึงไม่สามารถยึดทรัพย์สินซึ่งเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ประกอบกับทรัพย์สินนั้นสามารถโยกย้ายทำลาย หรือเปลี่ยนสภาพได้โดยง่าย ผู้จับกุมก็ไม่สามารถตรวจยึดทรัพย์สินดังกล่าวได้

3) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการคดี

การบริหารจัดการคดีนั้นในกระบวนการยุติธรรมใช้ระบบกล่าวหาจึงทำให้กระบวนการที่จะร่วมกันค้นหาความจริงไม่สามารถสร้างประสิทธิภาพและความยุติธรรมได้ด้วยความสะดวก เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีรายสำคัญหลายๆ ราย ขาดความเชื่อมต่อของกระบวนการยุติธรรมที่ต่างคนต่างมองในเฉพาะมุมมองของหน่วยงานของตน โดยไม่ได้มองระบบทั้งกระบวนการ การที่มีการเพิ่มมาตรการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวนโดยวิธีพิเศษนั้น เช่น มาตรการการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารด้วยเทคโนโลยีทางการสื่อสารและทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสืบสวนการกระทำความผิดจะเกิดผลในการบังคับใช้ได้ กระบวนการยุติธรรมทั้งกระบวนการจะต้องมีการปรับระบบและแนวปฏิบัติให้สอดคล้องและมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนเพื่อเน้นความถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม เสมอภาค และตรวจสอบได้ มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวข้างต้นถือว่าเป็นการบริหารจัดการคดีที่ต้องแก้ไขปรับปรุงวิธีการรูปแบบการแสวงหาพยานหลักฐานที่จะต้องมีการสร้างประสิทธิภาพให้มีการบังคับใช้ได้จริง มิฉะนั้นแล้วก็จะเป็นเพียงหลักการของกฎหมายที่ไร้สภาพบังคับ ปัจจุบันหน่วยงานของรัฐที่มีส่วนในการดำเนินคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยียังขาดกระบวนการมีส่วนร่วมในการดำเนินคดี การสอบสวนและการแสวงหาหรือรวบรวมพยานหลักฐานโดยเฉพาะในคดีที่เป็นรายสำคัญหรือผู้เสียหายจำนวนมากหรือมูลค่าความเสียหายสูง ควรมีการตั้งเป็นคดีพิเศษ โดยให้

กรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นหน่วยงานหลักในการสอบสวน และเป็นหน่วยงานกลางในประสานกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อร่วมกันวางแผนแนวทางพัฒนาการการสืบสวนสอบสวนให้มีประสิทธิภาพ

4) ขนาดของบทลงโทษ (Punishment)

ขนาดของบทลงโทษเป็นวิธีการเพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในความผิดแต่ละคดี เนื่องจากในแต่ละคดีโอกาสในการจับกุมที่แตกต่างกัน และแต่ละคดีมีความร้ายแรงที่แตกต่างกัน ในคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีนั้นการจับกุมตัวการใหญ่ หรือนายทุน ซึ่งไม่ได้อยู่ใกล้ชิดขณะทำการจับกุมได้ และพยานหลักฐานที่เชื่อมโยงไปยังตัวการใหญ่นั้นแสวงหาได้ยาก เนื่องจากอาชญากรรมอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมีการทำงานเป็นเครือข่ายที่แนบเนียน ทำให้การจับกุมทำได้ยาก จึงต้องพิจารณาถึงขนาดของบทลงโทษ ประกอบกับบุคคลที่อยู่ในเครือข่ายกระทำความผิด ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่สามารถขอลดโทษได้ หรือศาลไม่อาจจะใช้ดุลพินิจในการลดโทษได้เช่นกัน

2. ปัญหาการริบทรัพย์สินในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center)

1) การริบทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา

การลงโทษริบทรัพย์สินในอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นการริบทรัพย์สินแบบเจาะจง กล่าวคือ ศาลจะริบเฉพาะทรัพย์สินที่ได้ตรวจยึดในคดีที่จับกุมเท่านั้น หากผู้กระทำความผิดกระทำความผิดจำนวน 10 ครั้ง และถูกจับกุมในครั้งที่ 10 ศาลไม่อาจจะริบทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดได้รับในการกระทำความผิดครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 9 ได้ ทำให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีในด้านทรัพย์สินไม่มีประสิทธิภาพ เมื่อผู้กระทำความผิดยังมีทรัพย์สินก็สามารถกระทำความผิดครั้งใหม่ได้ โดยการเปลี่ยนบุคคลที่จะกระทำความผิด ทำให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีไม่มีประสิทธิภาพ

2) การริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542

การริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มุ่งเน้นเรื่องคืนทรัพย์สินแก่ผู้เสียหายก่อน โดยเฉพาะมาตรา 49/1 ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีผู้เสียหายในความผิดมูลฐานให้เลขาธิการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เสียหายและความเสียหายส่งให้พนักงานอัยการยื่นคำร้อง เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่ง ให้นำทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดไปคืนหรือชดเชยคืนให้แก่ผู้เสียหายไม่เกินจำนวนความเสียหายที่ยังไม่ได้รับคืนหรือชดเชยคืน และเมื่อศาลมีคำสั่งให้คืนหรือชดเชยทรัพย์สินให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ให้ดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งศาลโดยเร็ว...” แต่การริบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนั้นเป็นมาตรการเสริมที่ถูกนำมาใช้ตัดช่องทางการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่เป็นลักษณะองค์กรอาชญากรรมที่มีการตัดตอนความเชื่อมโยงแต่สามารถนำมาใช้ในกระบวนการตรวจสอบในรูปแบบกระบวนการดำเนินคดีในทางแพ่งที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ป.ป.ง.) สามารถใช้มาตรการริบทรัพย์สินมาทำการตรวจสอบ ซึ่งมี

กระบวนการที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในเรื่องการพิสูจน์ ซึ่งผู้ตรวจสอบจะต้องมีหน้าที่พิสูจน์แหล่งที่มาให้ชัดเจน อีกทั้ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 บัญญัติให้สามารถยื่นคำร้องต่อศาล หากศาลเชื่อว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และคำร้องของผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับโอนทรัพย์สินฟังไม่ขึ้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อไม่มีการสืบสวนด้านทรัพย์สิน และผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับโอนทรัพย์สิน พิสูจน์แหล่งที่มาของทรัพย์สินได้ ก็ไม่สามารถนำมาตรการดังกล่าวมาใช้บังคับได้ แม้ในข้อเท็จจริงอาจเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด แต่ผ่านการฟอกเงินในรูปแบบต่างๆ

บทสรุป

การปราบปรามการกระทำความผิดคืออาชญากรรมทางเทคโนโลยี ยังมีปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเนื่องจากอาชญากรตัดสินใจลงมือในการกระทำความผิดเพื่อหวังผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นเงินสดทองคำ หรือสินทรัพย์ดิจิทัลการกระทำผิดของอาชญากรในอาชญากรรมทางเทคโนโลยีนำไปสู่รูปแบบของอาชญากรรมข้ามชาติซึ่งส่งผลกระทบและสร้างความเสียหายเป็นวงกว้าง อาชญากรจะคิด วิเคราะห์ โดยมีหลักการและมีเหตุผล โดยอาชญากรคิดว่าหากตนตัดสินใจที่จะกระทำความผิดแล้ว เขาต้องได้รับผลประโยชน์คาดหวัง (Expected Gain) จำนวนเท่าใด การลงโทษคาดหวัง (Expected Punishment) เป็นเท่าใด และหากถูกจับกุมแล้วเขาสูญเสียประโยชน์เท่าใด หากอาชญากรเห็นว่า ผลประโยชน์คาดหวัง (Expected Benefits) ที่ เขาได้รับน้อยกว่าต้นทุนคาดหวัง (Expected Costs) ที่เขาต้องลงทุน อาชญากรเหล่านี้ก็เลือกที่จะไม่กระทำความผิด แต่หากตัดสินใจที่จะกระทำความผิดแล้ว เขาได้รับผลประโยชน์คาดหวังสูงกว่าต้นทุนคาดหวังเขาก็เลือกที่จะกระทำความผิด รัฐจึงพยายามเพิ่มต้นทุนให้กับอาชญากรโดยมีการบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ โดยต้องเพิ่มโอกาสการจับกุม โดยการสืบสวนสอบสวนด้วยวิธีพิเศษ การรวบรวมพยานหลักฐานของเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนหรือชุดจับกุม การคุ้มครองพยาน พัฒนาระบบการบริหารจัดการคดีและการดำเนินคดีผู้อยู่เบื้องหลังการกระทำความผิดในความผิดฐานสมคบหรือสนับสนุนกันกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยรัฐต้องพิจารณาปรับปรุงกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหา โดยเฉพาะการเพิ่มอำนาจหน้าที่ให้เจ้าหน้าที่รัฐสามารถสืบสวนผู้ต้องสงสัยว่าจะกระทำความผิด เพื่อป้องกันการโยกย้ายทรัพย์สิน รวมทั้งบัญญัติฐานความผิดกรณีสนับสนุนหรือช่วยเหลือในการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี สำหรับการกระทำความผิดในลักษณะเครือข่ายคล้ายกับลักษณะงานขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ที่มีการแบ่งสายงานบังคับบัญชาเป็นลำดับขั้น แบ่งหน้าที่ในการกระทำความผิดอย่างชัดเจน และการลดผลประโยชน์ด้านทรัพย์สินของเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยศึกษาสภาพปัญหาในการตรวจยึดทรัพย์สินของผู้ต้องหาหรือกลุ่มเครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีรวมทั้งการปราบปรามเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เครือข่ายอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่มีการซุกซ่อนหรือทำการโยกย้ายไปอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น ประกอบกับการสร้างมาตรการทางกฎหมายใหม่มาใช้ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดี

ร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) โดยเฉพาะการนำการสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐานโดยวิธีพิเศษ อาทิ การสืบสวนสอบสวนพิเศษโดยการอำพราง (Under Cover) การใช้เครื่องมือสื่อสารโทรคมนาคมเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสะกดรอยผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินและพนักงานเจ้าหน้าที่คดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และกรณีคดีที่เป็นรายสำคัญหรือผู้เสียหายจำนวนมากหรือมูลค่าความเสียหายสูง ควรมีการตั้งเป็นคดีพิเศษ โดยให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ เป็นหน่วยงานหลักในการสอบสวน และเป็นหน่วยงานกลางในประสานกับหน่วยงานต่างๆเพื่อร่วมกันวางแผนแนวทางการการสืบสวนสอบสวนให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อให้การรับทรัพย์สินมีประสิทธิภาพต้องนำหลักการหลักทรัพย์สินมูลค่ามาใช้ประกอบการรับทรัพย์สินเฉพาะสิ่งมาบังคับใช้กับคดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center)

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เฉพาะคดีร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือ คดีคอลเซ็นเตอร์ (Call Center) สามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการทำวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนพัฒนากฎหมายต้องมีการนำหลักการใหม่มาพัฒนาเพื่อหามาตรการปราบปรามผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับประเทศไทย ซึ่งต้องปรับปรุง แก้ไข กฎหมาย ดังต่อไปนี้

1. กำหนดฐานความผิดกรณีสนับสนุนหรือช่วยเหลือในการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ในกรณีที่ผู้ร่วมกระทำความผิดมีการกระทำความผิดในลักษณะเครือข่ายคล้ายกับลักษณะงานขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ที่มีการแบ่งสายงานบังคับบัญชาเป็นลำดับชั้น แบ่งหน้าที่ในการกระทำความผิดอย่างชัดเจน โดยแต่ละคนในองค์กรอาจไม่รู้จักรักกัน แต่ทุกคนทำหน้าที่ตามคำสั่งของนายทุน ซึ่งผู้เป็นหัวหน้าองค์กรหรือนายทุน หรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำความผิด เป็นผู้วางแผนการและประสานงานต่างๆ ในการกระทำความผิด

2. กำหนดการสืบสวนสอบสวนพิเศษโดยการอำพราง (Under Cover)

3. กำหนดการสืบสวนสอบสวนพิเศษโดยการดักฟัง และการสอดส่องการสื่อสารทางโปรแกรมประยุกต์

4. กำหนดอำนาจในการใช้เครื่องมือสื่อสารโทรคมนาคมเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสะกดรอยผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

5. กำหนดให้มีคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินและพนักงานเจ้าหน้าที่คดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยมีผู้แทนจากกระทรวงยุติธรรม, ผู้แทนจากกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม, ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ, อธิบดีกรมที่ดิน, อธิบดีกรมบังคับคดี, อธิบดีกรมศุลกากร, อธิบดีกรมสรรพากร และผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นต้น

6. กำหนดหลักเกณฑ์ในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ในการกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจยึดทรัพย์สินมีพยานหลักฐานที่เพียงพอและเชื่อว่าเป็นทรัพย์สิน ที่ได้มาหรือเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด หลังจากนั้นจะมีการสอบสวนเกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งที่มา ลักษณะการได้มา และยื่นคำร้องต่อศาลไปพร้อมกับสำนวนคดีอาญา เพื่อให้ศาลพิจารณาเกี่ยวกับทรัพย์สินไปในคราวเดียวกัน เช่นเดียวกับคดียาเสพติดและคดีฟอกเงิน

7. กำหนดหลักเกณฑ์ในการหลักทรัพ์มูลค่ามาใช้ประกอบการรับทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง

References

- Buacharoen, S., Wiwatwanich, C., & Wattanasin, K. (2011). *Final research report: A study on the causes of human rights violations in the justice process by police officers*. Office of the National Human Rights Commission of Thailand.
- Na Nakorn, K. (2004). *Criminal law: General part* (2nd ed.). Winyuchon Publishing.
- Nakfon, P. (2023). *Research report: Post-crisis crime statistics survey project*. Office of Justice Affairs.
- Packer, H. L. (1968). *The limits of the criminal sanction*. Stanford University Press.
- Tangkitvanich, S., Rattananarumitsorn, T., Sanguanchit, S., Tanmantong, S., Unahakate, I., & Lertthamthewee, P. (2014). *TDRI report: Law and economics of the Thai criminal justice system*. Thailand Development Research Institute.
- Tingsaphat, J. (1982). *Explanation of the Criminal Code, Part 1*. The Thai Bar Association Under the Royal Patronage.
- Tingsaphat, C. (2003). *Commentary on the Criminal Code: Part 1* (10th ed.). Jiraratch Printing.